

[Inger Gautier Schmit.]

bør gøre, hvad vi kan for at raade Bod paa, ikke den Plet, men den Uret, som gøres over for disse Børn, og dér er jeg ikke helt enig i, at det absolut skulde være til den allerbedste Gavn for et saadant Barn, at man faar opspurgt, hvem dets Fader er. Lad os sige det rent ud: i langt det overvejende Antal Tilfælde er det maaske slet ikke nogen særlig stor Fordel for et saadant Barn at vide, hvem dets Fader er. I mangfoldige Tilfælde er disse Barnefædre, som uden for Ægteskabet sætter Børn i Verden, temmelig upaalidelige Personer, som sikkert ikke formaar i mindste Maade netop at give Barnet det Rygstød, som Barnet i Ægteskabet jo dog har gennem begge sine Forældre. Derfor vil jeg ikke anerkende, at man, ved at man gennem Blodtypeprøver og paa forskellige andre Maader faar fremskaffet Navnet paa Faderen til Barnet, i mindste Maade har bortelimeret den Uret, som dette Barn er bragt til Verden med ved ikke at have et naturligt Hjemsted, men kun have en Moder at holde sig til. Jeg tror, at man ganske overvrider den Betydning og det Gode, som det skulde være for et Barn at faa fremskaffet en Fader, fordi en Mængde af disse Barnefædre er Personer, der aldeles ikke vil kunne være Barnet til nogen Støtte og Gavn. De Barnefædre derimod, som kan være til Støtte og Gavn, er jeg og mit Parti meget villige til saa vidt gørligt at fremskaffe, og vi er meget villige til at paalægge dem alle de økonomiske Forpligtelser, som overhovedet er nødvendige til Barnets Underhold og til dets fulde Uddannelse og Opdragelse. Vi har ikke nogen som helst Lyst til at holde Haanden over disse Personer, og vi vil gerne betrygge Barnet økonomisk videst muligt under hele dets Opdragelse og Udvikling. Jeg kunde i denne Forbindelse have Lyst til at citere en Artikel af et Blad, som jeg ellers ikke læser; det er det russiske Blad, der hedder „Pravda“, og som har en Artikel med følgende Bemærkning, som jeg tillader mig at citere:

„Den Uansvarlighedspsykologi, som endnu er stærkt fremherskende hos mange Mænd og Kvinder, og den forfærdelige Behandling af Barn og Hustru, der finder allertydeligst Udtryk i Faderens Modvilje mod at betale til sit Barns Underhold, skal møde den allerhaardeste Modstand.“

Disse Ord kan jeg i og for sig gøre til vore, idet vi, som sagt, ikke har nogen som helst Lyst til at være blødsødne, hvor det gælder om at lægge den fulde økonomiske Forplig-

telse baade paa den Fader og den Moder, der sætter et Barn i Verden. Men jeg tror, det er og altid vil være en Fiktion, hvis man tror, at man gennem Lovparagraffer og økonomiske Foranstaltninger bibringer Befolkningen den Opfattelse, at nu har man op hævet den Uret, som det er at sætte Børn i Verden uden for Ægteskab, og jeg vil ikke haabe, at man nogen Sinde kommer til en saadan Udvikling, at man fuldstændig bortelimerer Ægteskabet, som er den Grundpille, Samfundet hviler paa, og kommer ud i fuldstændig flydende Tilstande paa dette Omraade. Det var mig derfor ogsaa en Glæde, at den tidligere Ordfører udtalte, at han var af den Opfattelse, at Ægteskabet var Grundlaget for vor Samfundsordning — i Dag da, tilføjede han ganske vist, men jeg haaber ikke, at der deri laa, at han meget vel kunde tænke sig, at Samfundet og den etiske Opfattelse ændrede sig derhen, at det Grundlag, der i Dag er det bærende, blev afløst af mere flydende Tilstande.

De Ændringer, som den højtærede Justitsminister har indføjet i Lovforslagene, støtter sig meget stærkt paa Forslag, som er tilstillet Ministeren fra Dansk Kvinde-samfund, og det kan jo kun glæde mig som Kvinde, at de Forslag, som Kvindesamfundet har udarbejdet til Justitsminister Zahles Forslag, har kunnet finde en saa god Modtagelse hos den nuværende Justitsminister, at han har fundet Anledning til i vid Udstrækning at indføje dem i Lovforslagene, hvilket jo udtrykker, at de Tanker, som Kvinderne her er kommet med, var fornuftige og rimelige. Inden for Kvinde-samfundet har man dog ikke helt kunnet give Hovedprincipperne i Lovforslagene sin Tilslutning. Saavel i Dansk Kvindesamfund som i den øvrige Befolkning er Opfattelserne jo meget forskellige, efter som man ser paa Livets Foreteelser og paa disse ganske særlige Forhold, og ved en Afstemning over Principperne i disse Lovforslag blev der afgivet 121 Ja-Stemmer, 107 Nej-Stemmer, 28 Stemmesedler var blanke og 3 ugyldige. Denne Afstemning fandt Sted ved Dansk Kvindesamfunds Fællesmøde i Sommeren 1935 og giver altsaa Udtryk for, hvorledes Opfattelserne her har ligget.

Jeg skal indskrænke mig til disse Bemærkninger. Jeg haaber, at vi ved det kommende Arbejde i Udvalget inden alt for længe skal naa et positivt Resultat med Hensyn til Lovforslagene, og selv om de ikke bliver gennemført i den Udstrækning, som de af Justitsministeren er forelagt, er jeg ikke i Tvivl om, at der kan komme